

Отдѣление 2.

Общи правила относително търговскитѣ сдѣлки.

Чл. 287. Въ договоритѣ трѣбва да се дири повече кое е било общото намѣрение на договоряющитѣ се страни, отъ колкото да се обръща внимание на буквалния смисълъ на израженията.

Чл. 288. Израженията на думитѣ въ договора трѣбва да се приематъ въ обикновенния имъ смисълъ, освѣнъ ако заинтересуванитѣ страни удостовѣряватъ, че тѣ сж прѣдавали на употребеното изражение другъ смисълъ, приетъ въ търговското обращение.

Въ случай на съмнѣние въ изражението на думитѣ и договора, че тѣ сж прѣдадени въ друга смисълъ, трѣбва да се даде такъво тълкувание, при което сдѣлката може да има дѣйствие.

Чл. 289. При оцѣнката смисъла на дѣйствиата и опущенията трѣбва да се иматъ прѣдъ видъ търговската практика и обичаи.

Чл. 290. Лицата, които чрѣзъ една сдѣлка, която е за тѣхъ търговска, поематъ задружно задължение спрѣмо трети лица, се считатъ за солидарни длъжници, освѣнъ ако отъ съглашението съ кредитора или кредиторитѣ излиза противното.

Чл. 291. Тѣгления на отговорностъ солидаренъ длъжникъ може да прави срѣщу кредитора само такива възражения, които се касажатъ лично до него или до всичкитѣ му съдлъжници.

По търговски сдѣлки и въобще въ всичкитѣ онѣзи случаи, въ които настоящиятъ законъ постановява солидарно